

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83177

PODUREDNIŠTVO

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija

Lir 26.000

Letna inozemstvo

Lir 40.000

Letna inozemstvo, USA dol.

30

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXXVII. - Štev. 18 (1849)

Gorica - četrtek, 2. maja 1985 - Trst

Posamezna številka Lir 600

Kadar delo postane malik

»Delo osvobaja«, to premeteno geslo našega (ali res našega?) stoletja je mogoče prebrati v dveh navidez zelo različnih objavah. Ena je bila na vratih nacističnega taborišča v Auschwitzu, druga pa je povzetek marksistične teorije o človeku in družbi.

Dvojna objava te misli nikakor ni naključje. Nacionalni in marksistični socializem, v dobrni meri pa žal celo demokratske šole socializma, imajo za podlago češčenje dela. Delo, ki ga postavimo kot nadrejeno vrednoto v življenju posameznika in družbe, pa je v osnovi element nedemokracije, izbranosti in celo nekakega razizma.

DELO NI NAJVIŠJA VREDNOTA

Delo ima svojo veliko ustvarjalno in etično funkcijo, dokler ga razumemo kot sredstvo za preživljanje in kot igro ustvarjalne radosti. Dokler je podrejeno človekovemu bivanjskemu smotru.

Brž pa, ko je za nas delo samo najvišja vrednota in smoter — in vsi socializmi ga pač glede na stopnjo svoje totalitarnosti žal tako pojmujejo, pa se sprevrže v malika in tirana, ki ne zaduši le človeka, temveč na koncu tudi samega sebe.

V deželah, kjer je delo postavljeno na kulturni podstavek, delajo v resnici najmanj in najslabše. Vsaka podrejena vrednota, ki jo postavimo na neustrezno višino čaščenja, se sprevrže v svoje nasprotje. In prav nacional-socialistična raba je to pokazala v vsej svoji grozovitosti.

Tudi tisti socialisti, ki so najbrž v dobri veri izpisali gesla kot: »Delu čast in oblast«, ali pa: »Samo delo in uspeh dela določajo človekov materialni in družbeni položaj« ipd., gotovo niso pomislili, kakšne krivične nesmisle tako izpisujejo.

ZLORABLJANJE DELOVNIH LJUDI

Ce sodijo čast, oblast, družbeni položaj, standard ipd. zgolj delu, če je človek vreden in deležen pravic in dostojanstva le po uspehih svojega dela, kaj gre potem otrokom, starim ljudem, bolnikom, pohabljenecem? In kaj gre navsezadnje vsem tistim, ki sicer tudi delajo, a njihovo delo ne obrodi sadu? Kmetu pobije toča, znanstvenik se utegne zalokati v prazno podmeno, umetnik si lahko dela zgolj ustvarca...?

Očitno je, da človekova vrednost in pravica ne moreta izhajati iz dela, saj bi ju bila deležna potemtakem le elita »delovnih«. Pri vsem tem pa se zgodi še to, da si dobrin in privilegijev, ki naj bi izhajali iz dela, nikoli ne vzamejo tisti, ki res delajo. Vzamejo jih vselej oni, katerih edino delo je povzdigovanje dela v kult, pri čemer zadobe nad delom oblast in posest.

Tako kult dela ni le vir krivičnega družbenega razlikovanja, temveč tudi najzanesljivejša delnica (akcija) kolektivističnega kapitalizma. S to delnico se da delavca še veliko bolj brezobzirno izkoriščati, kot je to mogoče na način klasičnega liberalnega kapitalizma.

Kjer vlada kult dela (ki je značilen meščanski duh), delavca in delavskega razreda, delavec ne more več izbirati delodajalca, saj je vsa ekonomija take družbe eno samo podjetje — podjetnik pa je anonimna nomenklatura partijsko-državnega in policijsko-vojaškega vrha, ki za kulisa »delavske države« dejansko upravlja z vso lastnino in proizvodnjo.

Poleg tega pa delavci v družbah z ustoličenim kultom dela nimajo nikakršnih ali pa skoraj nikakršnih klasičnih sindikalnih in stanovskih pravic in svobod, ki so si jih v območju klasičnega kapitalizma dokaj uspešno izbojevali.

Delavec, ki ne sme stavkati, ki se ne sme neodvisno organizirati, ki ga javno zastopa in »braní« prav tisti, ki ga tudi izkorišča, je v takih družbah izročen najkrušnejšemu izkoriščanju, ki ga niso doslej niti stare sužnjelastniške družbe.

Kjer uče, da delo »osvobaja«, je največ prisilnega dela. Delo človeku pomaga

živeti, in v najboljšem primeru opredmeti ustvarjalno igro in radost, ne more pa ga osvoboditi. Človek ima vso svojo vrednost in smisel, pa tudi možnost osvoboditve že davno pred delom in tudi onkraj dela.

Razumljivo je, da so iz dela naredili dokaj donosen kult ljudje, ki delajo za današnje stanje znanosti dokaj čudako prepričanje, da je delo preobrazilo opico v človeka (Engels). Res je kvečjemu narobe: nesmiselno, izkoriščano ali pa samemu sebi namenjeno delo često preobrazí človeka v opico!

PRAVO POSVEČENJE DELA

Manj pa je razumljivo, da najdemo neutemeljeno kulturno čaščenje dela celo na straneh krščanskega tiska. Kristjan bi se moral od nekristjana razlikovati tudi po tem, da bi znal presoditi, koliko je kaj vredno pod vidikom večnosti. In delo najbolj počastimo, če ga ne malikujemo, temveč ga vzamemo kot eno človekovih nujnosti in dolžnosti na tem svetu. Tako bo delo spet osvobodeno bremena, ki ga ne more nositi. In z njim človek, ki je najprej in predvsem človek, po nujni in potrebi pa tudi delavec.

VINKO OŠLAK

(v »Družina in Dom« št. 5/84)

Vloga slovenskih predstavnikov

Že v enem izmed prejšnjih razmišljanj smo nakazali vlogo slovenske stranke na volitvah, posebej v tem volilnem času, ki je sedaj pred nami. Poleg idejne postavke o potrebi samostojnega nastopanja pa moramo imeti pred očmi tudi vsakdanje potrebe naših občin in uprav na splošno. V vseh teh je slovenska politična stranka aktivno prisotna. V njih je na vladi, v drugih v opoziciji. A vse to tu ne igra velikega pomena, saj je že sama prisotnost izvoljenih predstavnikov široko jamstvo za našo bodočnost in za nadaljevanje politične tradicije.

Izvoljeni predstavniki Slovenske skupnosti v naših občinskih upravah so nedvomno opravili veliko pozitivnega dela. Prav tako seveda naši predstavniki v deželnem svetu in v pokrajinskih svetih v Trstu in v Gorici. Če se tu danes omejimo na občinske odbore in svete, je to popolnoma razumljivo, saj imamo 12. maja občinske volitve. Zato v teh vrsticah posvetimo nekaj pozornosti njihov delovanju.

VLOGA NAŠIH PREDSTAVNIKOV V VEČINAH

Znano je, da SSK sodeluje v raznih občinskih upravah na Goriškem in Tržaškem. Na ta način so njeni izvoljeni predstav-

niki dejaven člen izvršnih organov občine, v kateri sodeluje. Nekje gre za eno, drugje za malo drugačno obliko sodelovanja. To pač narekujejo tudi krajevne razmere ali pa zavest, da je prisotnost stranke tudi v večini neobičajnih večinah potrebna zaradi narodno-obrambnega značaja določenega ozemlja. Če se pokažejo drugačni pogoji, bo verjetno tudi SSK ubrala pot, ki bi ji odgovarjala oz. ki jo je že v preteklosti nastopila.

Kako se kaže dejavnost samostojnih slovenskih predstavnikov? Kako prispevajo v teh upravah? Na kakšne težave naletijo? Dejavnost predstavnikov slovenske stranke je različna v popolnoma slovenskih občinah od onih, ki so narodnostno mešane. Izvzeli bi tu še posebej goriško občino, ki seveda spada v drugo kategorijo, a vendar s posebnimi značilnostmi in podobo.

V čisto slovenskih občinah, ki so v rokah SSK oz. je le-ta sestavni del večine, se predstavniki SSK morajo soočiti z veliko odgovornostjo v vodenju upravnega življenja. Tu morajo dokazati, da naša politična formacija dejansko deluje v prid slovenske manjšine tudi v vsakdanji praksi. Prav upravno udeleževanje je dalo stranki sami tudi vlogo stvarnega dejavnika v javnem življenju. Izvoljeni predstavniki skušajo zato vedno delovati v skladu s temi načeli kar se da učinkovito in v korist našega človeka in naše skupnosti.

Posebno mesto ima pa slovenski izvoljeni predstavnik v mešani občini, kjer zavzema le majhno mesto in je le skromen del občinskega sveta. To še posebej velja za velike mestne občine, kjer ima SSK le po enega ali dva predstavnika (Trst oz. Gorica). Prav v teh upravah pa so samostojni slovenski svetovalci oz. odborniki še toliko pomembnejši, ker edino v njih vidi tudi italijanska večina pristen izraz narodne manjšine in njenih zahtev.

Kar zadeva posebej goriško občino lahko rečemo, da so prav predstavniki slovenske stranke — prej SDZ, sedaj SSK — korenito, dosledno in brezkompromisno izražali resnične potrebe Slovencev. Naj bo to na področju obrambe naše zemlje v boju proti razlaščenju, naj bo to v obrambi naše šole (edini se dosledno držali bojkota pri volitvah občinskih predstavnikov v šolski okraj), najbolj so se zanimali za rešitev vprašanja Malega semenišča oz. primerne lokacije za slovenski šolski center. Nadalje so prav predstavniki SSK postavljali stalno zahtevo za primerne posege občinske uprave pri slovenskem kulturnem življenju, dosegli nastop slovenskega pisatelja pri Srečanjih z avtorji, zagovarjali slovensko kulturno pri-

sotnost v mešani komisiji z Novo Gorico, predlagali resolucije za zakonsko zaščito, itd. itd.

Prav gotovo so se s podobnimi vprašanji, morda v nekoliko manjši meri in drugačni obliki srečali tudi naši izvoljeni predstavniki v drugih mešanih občinah (zlasti Krmin, kjer je naša prisotnost precej zaznavna, pa tudi v Ronkah).

NAŠI SVETOVALCI V MANJŠINSKI VLOGI

Izvoljeni predstavniki slovenske stranke pa so tudi v vseh ostalih, posebej slovenskih občinah na Goriškem in Tržaškem, kjer so v opoziciji. Gotovo in skoraj odveč je podčrtati, da je tu vloga teh naših svetovalcev težka in velikokrat nevhvaležna. Zlasti v tistih občinah, kjer je v veljavi večinski volilni sistem in je torej na petnajst svetovalcev dvanajst predstavnikov večine, le trije pa predstavljajo manjšino. Mnogokrat so tu »glas vpjočega«, ki seveda ne more več kot toliko prodreti. Marsikdaj se njih delo niti ne registrira, saj se daje preveliko težo le odboru, ki je izraz občinske večine. Jasno pa, da to presega sam volilni sistem; naši predstavniki so v opoziciji tudi v nekaterih občinah (na Tržaškem) s proporcionalnim volilnim sistemom, kjer je za razliko od prejšnjih lahko sorazmerno še več strank, tudi opozicije.

Kljub vsem težavam pa so svetovalci SSK v teh vse občinskih upravah tudi s klopi opozicije dali koristne in stvarne prispevke v delovanje svojih občinskih uprav, saj mimo pametnih predlogov tudi večina ne more kar tako!

Vloga politične opozicije ni nikjer lahka; važno pa je, da jo tisti, ki jo opravlja, vodi stvarno in resno ter da skuša tudi na ta način s kritiko in pametnim nastopom doprinesiti svoj delež k upravi. Predstavniki SSK so marsikje že vsa povojna leta v manjšini, pa vendar dajejo svoj doprinos k vodenju tudi teh uprav. Zato moramo vedno imeti pred očmi tudi tako, morda nevhvaležno a konkretno vlogo izvoljenega predstavništva.

Delovanje slovenskih samostojnih izvoljenih predstavnikov je vsekakor dokazalo, da se samostojni slovenski politični nastop izplača. Zato smo prepričani in zaupamo, da bodo ta okvir in tako udeleževanje znali ceniti in upoštevati tudi slovenski volivci. To posebej, ko bodo morali 12. maja izbirati med najrazličnejšimi strankami in kandidati. Naj zato ne bo nikakega dvoma, kam naj usmerijo svoje odločitve in komu naj zaupajo svoj glas.

Spectator

Kritične besede jugoslovanskih književnikov

V Novem Sadu se je v nedeljo 21. aprila zaključil 9. kongres Zveze književnikov Jugoslavije, ki je trajal tri dni. Za novega predsednika je bil izvoljen slovenski pesnik, pisatelj in publicist Ciril Zlobec.

Udeleženci kongresa so odobrili ob koncu zasedanja dva dokumenta: poslanico ob 40-letnici osvoboditve in zmage nad fašizmom, v kateri se zavzemajo za mir in tvorno sožitje med narodi ter sporočilo, namenjeno jugoslovanski družbeni skupnosti.

V tem sporočilu poudarjajo, da mora biti pisatelj vest svojega časa in družbe, v kateri živi, da je torej hkrati ustvarjalec in kritik. V odstavku, ki je posvečen pojmom svobode in demokracije, je rečeno, da je svoboda ustvarjanja geslo in cilj sleherne družbe, ki ne pozna meja in je naravnana na napredek in v prihodnost.

Opirajoč se na to spoznanje zahtevajo pisatelji ukinitve tistega člena kazenskega zakonika, ki kaznuje prekršek osebnega mišljenja in zahteva od državljanov moralno-politično neoporečnost (tj. da soglaša s sedanjo uredbo družbe in se podreja partiji - op. ur.). Omenjajo se procesi, obsodbe in ustrahovanja tako s strani osrednjih kot republiških oblasti, ki preprečujejo svobodno kroženje leposlovnih del. Brez prevodov v razne jezike jugoslovanske zvezne države ne more biti vzajemnega spoznavanja, razumevanja in kulturnega oplajanja kakor tudi ne more biti enotnosti med jugoslovanskimi narodi in narodnostmi. Nadalje jugoslovanski književniki izjavljajo, da »hočejo sodelovati s književniki vsega sveta, zavračajoč pri tem vse oblike umetnih delitev, ovir in zapor za svobodno kroženje idej in besed«.

Sporočilo je še posebej kritično do jugoslovanskega šolstva, čigar »učilnice so se spremenile v duhovno puščavo«. Zavoljo tega je nujno potrebna reforma celotnega, še posebej pa srednjega usmerjenega izobraževanja. Naj bi se dala veljava študiju »zgodovine, filozofije, glasbe, slikarstva, literature, umetnosti, ki so pod vplivom pragmatizma (velja le to, kar koristi) postali drugorazredni predmeti. Današnja šola v Jugoslaviji, namesto da bi učila misliti in doživljati, oblikuje rodove nezmožnežev. Pomanjkanje pluralizma in fantazije je najhujša nesreča, ki lahko kako družbo zadene: taka družba je brez sedanjosti in brez bodočnosti, preteklost pa ji obrača hrbet«.

Tudi pouku materinega jezika in knji-

ževnosti je treba vrniti tisto mesto, ki mu pripada pri vseh civiliziranih narodih.

Vsekakor prisotni na tem kongresu niso imeli strahu. Govorili so kot svobodni ljudje, kar priča, da se misli ne dá ukleniti. Lahko se jo sicer preganja, kot se je v sedanji Jugoslaviji že tolikokrat zgodilo, a utišati se je ne da. Je pač izraz duha, nad katerim marksistični materializem ne bo nikdar prevladal.

Papežovo pismo češkoslovaškim duhovnikom

Češkoslovaški škofje so se te dni zbrali na grobu sv. Metoda v Velehradu. Papež Janez Pavel II. je ob tej priložnosti nanje naslovil posebno pismo, v katerem pravi med drugim, da je sv. Metod po tolikih stoletjih z bratom Cirilom, pokopanim v cerkvi sv. Klementa v Rimu, s svojim zgledom in naukom, zlasti pa s svojo priprošnjo še vedno prisoten tako med duhovniki in redovniki kot verniki na Češkoslovaškem.

Metod in Ciril nista samo oznanjala evangelija, ampak postavila s prevodom sv. pisma v slovanski jezik tudi temelje kulture, prežete s krščanstvom za tamkajšnja ljudstva. Metod uči današnjo duhovščino, da je potrebno celostno oblikovanje: duhovnik mora biti doma na duhovnem, svetopisemskem, teološkem in kulturnem področju. »Naredil vas bom ribiči ljudi«, te Kristusove besede, ki jih je sv. Metod vzel zelo resno, morajo biti za vsakega duhovnika edina smernica za delo in v njem vzbujati čut lastne odgovornosti.

★

■ Predsednik Reagan je doživel v parlamentu zavrnitev svojega zakonskega predloga, da se odobri 14 milijonov dolarjev pomoči protisandinističnim gverilcem v Nikaragvi. Medtem ko ima senat, ki je ta predlog odobril, republikansko večino, prevladujejo v parlamentu demokrati, ki nasprotujejo ameriškega poseganju v Nikaragvo, češ da nočejo novega Vietnama. Dejansko pa so s tem podprli komunistični blok, ki pred očmi vsega sveta pošilja orožje sandinističnemu režimu. Zdi se, da nekateri hočejo biti slepi za vsako ceno, ko komunizem osvaja postojanko za postojanko. Vendar se Reagan ne čuti poraženega. Izjavil je, da bo poiskal sredstva drugod, da podpre nasprotnike sedanjega režima v Nikaragvi.

Novi kardinali

Leta 1973 je papež Pavel VI. določil, da je najvišje možno število kardinalov, ki lahko volijo papeža, 120 in da ne smejo preseči 80 let. Trenutno je bilo takih kardinalov pod 80 leti 94. Zato je sedanji papež sklenil sklicati za soboto 25. maja konzistorij, na katerem bo podelil kardinalsko čast 28 cerkvenim dostojanstvenikom. V celoti jih bo tako 152, a le 120 z volilno pravico. Evropski so v veliki večini: 81, od teh Italijanov 37; 39 jih pripada obema Amerikama, 15 Afriki, 11 Aziji, trije Avstraliji in Oceaniji. V celoti bo zastopanih v kardinalskem zboru 53 držav.

Novi kardinali pripadajo 19 narodom: 5 je Italijanov, potem še 12 iz ostale Evrope, štirje iz Sev. Amerike in trije iz Južne, Azija in Afrika pa sta zastopani vsaka z dvema novima.

Od Italijanov je zanimiv primer msgr. Pietra Pavana, iz škofije Treviso, ki ni škof in je že prešel 80 let, pa je dobil to priznanje kot dolgotrajni rektor late-ranske univerze v Rimu in velik pospeševatelj socialnega nauka Cerkve. Kardi-

nala sta dobili tudi škofiji v Bologni in Firencah.

Novi evropski kardinali so iz Nizozemske (1), Belgije (1), Francije (2), Zahodne Nemčije (2), Avstrije (1), Španije (1), Češkoslovaške (1), Ukrajine (1) in Poljske (2). Slednja bo tako imela štiri kardinala, kar je prvič v njeni zgodovini. Tudi naslednik neustrašenega ukrajinskega velikega nadškofa Štípyja Lubašivsky je postal kardinal.

V Latinski Ameriki je pomembno zlasti kardinalsko imenovanje nadškofa Obando y Bravo v Nikaragvi, ki odločno brani pravice Cerkve proti levičarskemu sandinističnemu režimu, pa nadškofa Fresna v čilskem Santiagu, ki se pogumno bori zoper samovoljno vojaškega režima. Tudi imenovanje etiopskega nadškofa v Adis Abebi je značilno, saj tam divja brezobzirna marksistična diktatura. V Aziji sta Indija in Filipini dobila vsak drugega kardinala.

★

Bog in jaz - skupaj sva vedno večina (sv. Terezija iz Avile).

Msgr. Stanku Grimsu v spomin

Nam Primorcem ime Stanko Grims nič ne pove, zato pa nadvse veliko pomeni slovenskim izseljencem v Franciji. Ker so bili med temi izseljenci tudi številni Primorci, zaposleni v alzaških in lorenskih rudnikih, se želimo tukaj spomniti tega dobrega in požrtvovalnega duhovnika, dobrotnika vseh slovenskih rudarjev v Alzaciji in Lotaringiji.

Z njim smo se osebno srečali najprej v Königsteinu na zborovanju »Cerkve v stiski«. Bilo je leta 1959. Tja nas je potevalo pet duhovnikov: pok. Mirko Filej, Drago Butkovič, pok. Jože Vošnjak, ki je takrat že bil na Koroškem, Franc Brumnik, takrat župnik v Dobrli vasi, ter podpisani. Potovali smo z dvema avtomobila. Po končanem srečanju v Königsteinu smo se podali dalje v Francijo. Tu smo se v Merlebachu ustavili pri g. Grimsu in pozneje v Parizu pri g. Flisu. Takole sem takrat opisal obisk pri g. Grimsu:

»Opazil sem, da živijo slovenski izseljenski duhovniki iz rok v usta, brez vsake udobnosti, v večnem delu, tekanju, skrbeh. Za zgled naj bo g. Stanko Grims, ki živi in deluje že kakih 30 let med slovenskimi rudarji ob zgornji Moselli.

Njegov glavni stan je v Lotaringiji v mestu Merlebachu. Tam ima stanovanje, ki mu ga plačuje rudniška uprava iz hvaležnosti, da skrbi za rudarje. Njegov delokrog pa obsega vso Lotaringijo in Alzacijo, kakih 200 km naokrog. V Königsteinu nas je povabil: »Pridite k meni. Boste videli naše ljudi. Kako bodo veseli, da vas vidijo.« Tako smo pri njem in med slovenskimi rudarji obhajali god sv. Ane.

Stanovanje g. Grimsa obsega tri sobice; ena je za kuhinjo in shrambo, druga služi za spalnico, tretja je sprejemnica in obenem spalnica za goste. V tej sobi je tudi izseljenska pisarna g. Grimsa. To spalnico poznajo premočni slovenski rudarji in izseljenci, kajti tukaj se vrši nauk za novoporočence, tukaj se sestavljajo prošnje, pišejo pisma, tolažijo žalostni. So ba sama je pa unicum, nekaj edinstvenega: vse stene so od vrha do tal prekriti s fotografijami. Na njih vidiš srečne novoporočence, prvoobhajance, družine izseljencev, zlate in srebrne poroke, skupine izletnikov, člane društva sv. Barbare, dve večji fotografiji msgr. Grimsa, ki so mu ju poklonili hvaležni rudarji ob 25-letnici mašništva. Msgr. Grims si je ustvaril svojevrsen album: vse štiri stene njegove sprejemnice so album fotografij, strop pa razstava raznih nabožnih slik, izrezanih iz ilustriranih mesečnikov. Msgr. Grims ve, kaj ljudi zanima: fotografije in slike. Zato hodi povsod s svojim starim fotografskim aparatom in vedno rad fotografira. V Königsteinu nam je rekel: »Gospodje, moja škata je stara, a na soncu dela lepe fotografije. Zato se tja postavite, da vas ulovim.« In že nas je postavil v skupino. Zaman bi se mu upiral, s prijaznim nasmehom, ki ga nikoli ne zapusti, z lepo besedo, ki ga vedno spremlja, si odpira vsa vrata. V Merlebachu smo ga videli: desno in levo je pozdravljal v vseh jezikih, vsakega je nagovoril v njegovem jeziku: Slovenca, Francoza, Nemca, Italijana, Poljaka. Jasno, da je tak »rajski deček« povsod priljubljen.

Dela pa ima ogromno vsepovsod. »Moja fara sega 50 km na široko. Prej pa je bila še večja, 200 km je imela. Ko sem lani obolel, mi je škof Rožman poslal pomočnika, kateremu sem odstopil del fаре. Sedaj gre lažje.« A kljub temu skoro vsak dan v tednu drugje mašuje. Treba je pač obiskovati izseljence povsod, kjer jih je kaj. Maševati jim, spovedovati jih, obiskovati bolnike, pripravljati na sveti zakon itd. K sreči ima sedaj star Renault, da se vozi z njim. Povedal pa je, da je sprva imel »vespo«. Kupil jo je v Saarbrücknu. Denar so mu posodili njegovi ljudje. Ko se je vozil z »vespo« po Saarbrücknu, se je ob pristanku zapletel s talarjem v kolesa, da je padel in si zlomil nogo. Po vrnitvi iz bolnišnice ga je srečala neka žena: »Oh, gospod, saj sem vam zmeraj pravila, da se nikar ne vozite z »vespero«. Rajši si kupite avto, ki ima štiri kolesa.« G. Stanko je navet ubogal, prodal »vespero« in si kupil star Renault. Pa tudi z avtom ni imel sreče. Pred dvema letoma se je vanj zaletel neki pijan šofer, da si je roko zlomil in moral v bolnišnico. Delo g. Grimsa je težavno. Če bi ne imel neizčrpno mero humorja ter idealizma, bi ne vzdržal pri tako napornem in nevaležnem delu.

Takšen je bil msgr. Stanko Grims in takšen je ostal vse življenje. Iz Skotje Loke po rodu (r. 1901) ni imel nič gorenskega v svojem značaju. Prej bi rekel, da je bil vesel Dolenjec. Prostovoljno se je prijavil za dušnopastirstvo med slo-

Msgr. Stanko Grims v Königsteinu, ko se je udeležil zborovanja »Cerkve v stiski«

venskimi rudarji že pred drugo svetovno vojno, med njimi je ostal do svoje pozne starosti, 50 let in več.

Z evangelijem bi lahko ponovili: »Koder je hodil, je povsod dobrote delil.« z nasmeškom, s prijazno besedo, dobrim srcem. Bil je res »rajski deček«, kot so mu sobratje dali naziv. Rad je zahajal na srečanja zamejskih duhovnikov. Zadnjič ni več vozil sam, pripeljali so ga drugi. Leta in delo so ga utrudili. Sedaj je mirno in brez hude bolezni zaspal v Gospodu. Zasluži, da ga vsi, ki smo ga poznali, ohranimo v najlepšem spominu. Kristus mu je gotovo že stoterno povrnil.

K. Humar

■ Dva dni se je pretekli teden mudil v Rimu vzhodnonemški predsednik Erich Honecker, ki ga je svoj čas povabil na obisk ministrski predsednik Craxi, ko je imel razgovore v Vzhodnem Berlinu. Honeckerja so poleg zunanjega ministra Fischerja spremljali tudi gospodarski izvedenci, kar je nato tudi prišlo do izraza ob podpisu novega sporazuma o gospodarskem, industrijskem in tehničnem sodelovanju med obema državama. Vzhodnonemškega predsednika je sprejel tudi Pertini, ki ga je zadržal na Kvirinalu na kosilu, naslednji dan pa je Honecker obiskal še Vatikan in imel razgovor s papežem Janezom Pavlom II. Seveda pa ni umanjkal sestanek s tajnikom PCI Nattom, saj je Honecker obenem tajnik komunistične stranke, ki pa se v Vzh. Nemčiji imenuje »Enotna socialistična partija«.

30. april in 1. maj 1945 v Gorici

Ko te dni ves svet praznuje konec druge svetovne vojne in začetek miru v Evropi, ki, hvala Bogu, drži že 40 let, naj ponatisnemo iz kronike msgr. Novaka, kako je Gorica doživljala tiste dni:

30. aprila 1945. Dan nemškega poloma v Gorici. Ze včeraj so Nemci nakladali na avtomobile blago, deloma ga dajali tudi civilistom. Nocoj ponoči so pa izginili iz Gorice. Zato je v mestu velika anarhija, ker so s seboj vzeli tudi vse srbske četnike in tudi vso orožje in laško moč. Ljudje plenijo nemške zaloge, kjer je še kaj ostalo. Po mestu je slišati številno pokanje iz pušk in eksplozije granat. Govori se, da jutri vkrakajo Titovi partizani. Naj pride kdor hoče, da bo le enkrat nastal red. Tako je ponižana nemška prevzetnost.

Po kosilu se je streljanje po mestu začelo z večjo silo. Od Rabate sem mimo stolnice so prihajali Srbi. Kdo ve, od kod so se vzeli. Prihajal sem ravno iz prošnje (v ul. Mazzini), pa so spustili rafal iz brzostrelke proti meni tik blizu naših vrat. Zadeli so naš zid en meter od mene v višini mojega trebuha. Jaz sem se podvilal do vrat in v stanovanje. Na vseh koncih mesta regljajo strojnice in eksplozivno ročne granate. Kdo se pravzaprav bori in proti komu, to sam Bog ve.

1. maja: Danes zavzemajo mesto Gorico partizani. Tam za gradom pokajo strojnice in basači; vedno več rdečih zvezd se vidi na kapah; izobešajo zastave, slovenske in italijanske, z rdečo zvezdo. Ob 15. uri je prišla skupina kakih dvesto deklet s slovensko zastavo z zvezdo, zastavonošinja je nosila tudi titovko, ter prepevala: »Slovenija svobodna sovjetska bodeš til«. Skupina se je ustavila pred župniščem stolne cerkve ter nam zapela podoknico s to popevko. Ne vem, komu je veljala ta podoknica, ker deklet nisem poznal, bile so dekleta od 15 do 18 let in neka starejša mati ali teta zraven. Pravijo, da so bile faranke stolne župnije iz Stare

UTRIP CERKVE

Zadostilna pobožnost v Rimu

Na pobudo dveh marijanskih združenj v Rimu (Mladina, vneta za Marijo in Svetovno fatimsko gibanje) je bila v torek 23. aprila v lateranski baziliki zadostilna pobožnost kot odgovor na predvajanje sramlotilnega filma »Zdrava Marija«, ki globoko žali čustva verujočih, saj se norčuje iz Marijinega devišstva in Jožefove vzdržnosti. Navzoč je bil tudi vikar rimskega mesta kardinal Poletti.

Papež je v zvezi s to pobožnostjo naslovil poseben telegram na vatikanskega državnega tajnika kardinala Casarolija, v katerem pravi: »Sv. oče se pridružuje enodušnemu obžalovanju rimskih vernikov zaradi predvajanja filmskega dela, ki obravnava osnovne resnice naše vere na srاملotilen način in preobrača njih zgodovinski in duhovni pomen, pri tem pa globoko prizadeva verska čustva verujočih ob nespoštovanju vzvišene osebe Marije Device, ki jo katoličani s toliko sinovsko ljubeznijo častijo, vsi kristjani pa globoko cenijo.«

Častna imenovanja

Sv. oče Janez Pavel II. je prof. Janeza Vodopivca imenoval za prelata. Janez Vodopivec je profesor na univerzi Urbaniana v Rimu. Isto odlikovanje je dobil tudi prof. Franc Rozman, dekan teološke fakultete v Ljubljani. Narodni direktor za misijone v Sloveniji Franc Mikuš je pa postal monsignor. Vsem naše čestitke!

Medjugorje na televiziji

Na ljubljanski televiziji je bila v sredo 24. aprila ob 10. uri zvečer oddaja o dogodkih v Medjugorju. Oddaja je bila dokumentarec o tem, kar se v tej hercegovski vasi dogaja v zvezi s prikazovanji, ki naj bi jih imeli vidci. Televizijska kamera se je ustavila ob pokrajini, ki je tipično kraška, in ovčjih čredah, ki se tam pasejo. Prikazali so križ na hribu nad Medjugorjem in ljudi, ki tja romajo. Zlasti pa so se snemalci ustavili ob cerkvi sami in ob tem, kar se v njej dogaja. Videti je bilo skupine romarjev iz vseh krajev in avtobuse s tujimi registracijami; mašo v cerkvi in številna obhajila.

Oddaja je bila res dokumentarec o Medjugorju in tamkajšnjih dogodkih brez kake neokusne kritike ali izkrivljanja. Človek se vprašuje le, kaj je nagnilo jugoslovansko televizijo, da je vse to posnela in da so ta dokumentarji oddajali v Ljubljani, ko vemo, da ta postaja ne pozna niti najbolj krščanskih praznikov.

gore, zato se zdi, da je veljal ta pozdrav njih bivšim in sedanjim dušnim pastirjem. Toda eden jih ni slišal, umaknil se je sinoči iz hiše (msgr. Mirko Brumat).

Zdaj je 16.30. Kakšen preobrat v eni uri. Nikjer ni nobene zastave več na oknih. Vzrok? Počil je glas: Srbi (četniki) so se pojavili, da se spoprimejo s partizani. Trg sv. Antona, prej poln ljudi, se je v hipu izpraznil, sveta tišina je nastala, motile so jo le salve iz pušk in pokli ročnih granat nekje daleč na severu mesta.

S Srbi (četniki) so pribežali dol tudi razni gg. župniki iz Vipavskega; večinoma so šli dalje v Furlanijo. Sturje, Ajdovščina, Križ, Velike Zablje, Batuje, vse je zdaj prazno. Upajmo, da ne bo dolgo trajal ta »exilium«, ampak da bo po prihodu Angležev spet mogoč povratek med ovčice, kozle in neumne goske. Ravno danes je radio povedal, kako Angleži razorožujejo partizane po Italiji, ko zasedejo že od partizanov »zasedena« mesta in jim prepovedo njih »giustizia sommaria« nad ljubimi jim osebami. Povedal je tudi, da italijanska vlada reklamira »Venezia Giulia« do sklepa miru še pod upravo velešil in je ne priznava Jugoslaviji »via facti«, potom vojaške zasedbe. Torej je še prezgodaj popevka: »Slovenija, sovjetska bodeš til«! Koliko neumnosti je naš ubogi narod napravil med to svetovno vojno. Bog daj, da bi bila ta zadnja, ko se kolje s Srbi za Tita proti kralju. Ne bomo mi odločali, smo premajhni.

Zvečer ob 19. uri poročajo, da je partizanska, sedaj narodna vojska Jugoslavije zasedla prefekturo v Gorici in da tam visi slovenska zastava z zvezdo. Enaka visi s škofjskega dvorca. Nisem videl, a verodostojna priča pravi, da je videla.

Koliko sprememb v enem samem dnevu: do 15. ure partizani, ob 16.30 četniki, ob 19. uri jugoslovanska narodna armada. Naslednji dan, 2. maja, kot bomo videli, pa Angloamerikanci.

KRISTUS — ČLOVEK DELA

Resnica, da človek s svojim delom sodeluje pri delu samega Boga, svojega Stvarnika, je prišla posebno nazorno do veljave pri Jezusu Kristusu — pri tistem Jezusu, nad katerim so mnogi njegovi poslušalci strmeli in govorili: »Okod ima ta vse to in kakšna je modrost, ki mu je dana?« Kajti Jezus je sebi zaupani »evangelij«, besedo večne Modrosti, ne le oznanjal, temveč predvsem najprej sam izvrševal. Zato je bil ta evangelij zares »evangelij dela«, ker je bil tisti, ki ga je oznanjal, sam mož dela, ročnega dela, kakor Jožef iz Nazareta.

Tudi če v Kristusovih besedah ne najdemo posebnega naročila, da je treba delati — temveč enkrat celo prepoved pretirane skrbi za delo in za živež — je vendar govorica Kristusovega življenja enoumna: Kristus pripada »svetu dela«; človekovo delo ceni in spoštuje ter mu daje priznanje. Reči moramo celo: Kristus z ljubeznijo gleda na delo in na njegove različne oblike; v vsakrteri izmed njih vidi posebno potezo v človekovi podobnosti z Bogom, Stvarnikom in Očetom. Ali ni rekel: »Moj Oče je vinogradnik...«, in ali ni v svoj nauk različno privzel tisto temeljno resnico o delu, ki prihaja do veljave že v celotnem starozaveznem izročilu, od prve Mojzsove knjige naprej?

Kristusov nauk o delu, ki se naslanja na zgled njegovega lastnega življenja, ki ga je leta in leta preživel v Nazaretu, posebno živo odmeva v nauku apostola Pavla. Pavel, ki je bil verjetno izdelovalec šotorov, se je ponašal, da je opravljal svoje rokodelstvo, s katerim si je mogel tudi kot apostol sam služiti svoj kruh. »S trudom in naporom smo noč in dan delali, da bi komu izmed vas ne bili v nadlego.« Odtod izhajajo njegova naročila glede dela, ki imajo naravno spodbud in zapovedni: »Takim zapovedujemo in jih opominjamo v Gospodu Jezusu Kristusu, naj mirno delajo in jedo svoj kruh.« piše Tesalonicanom. Apostol v zvezi z ugotovitvijo, da nekateri od njih »žive neredno in nič pravega ne delajo«, brez pomisleka tudi pravi: »Kdor noče delati, naj tudi ne je.« Na drugem mestu pa spodbuja: »Karkoli delate, delajte iz srca kakor Gospodu in ne kakor ljudem, ker veste, da boste od Gospoda prejeli povračilo dediščine.«

(Iz okrožnice Janeza Pavla II. o človeškem delu)

OKNO V DANAŠNJI SVET

■ Papež je sprejel odstop brazilskega nadškofa Helderja Camara, ki je dosegel starost 75 let. Le malo je bilo duhovnikov in škofov, ki so bili oblastem tako trni v peti kot prav on. Ker je pogumno branil pravice revežev, je s strani bogatašev in konservativnih krogov dobil vzdevek »rdeči škof«. Pogosto so mu stregli po življenju, njegovega osebnega tajnika ustrelili, dva njegova najožja sodelavca zaprli. Leta 1973 bi moral prejeti Nobelovo nagrado za mir, ki jo podeljuje norveški parlament. Toda zaradi grožnje brazilskega vojaškega režima, da norveški ribiči ne bodo smeli več loviti v brazilskih vodah, če bo nagrada podeljena, so norveški poslanci glasovali proti Camari.

■ Na deželi v bližini Rima so karabinjerji aretirali štiri teroriste. Med njimi je zlasti pomemben 29-letni Vittorio Antonini, ki naj bi bil sedanji voditelj rimske skupine rdečih teroristov in je sodeloval pri ugrabitvi ameriškega generala Doziera v Veroni leta 1982, zaradi česar je bil obsojen v odsotnosti na 26 let ječe. Dolžijo ga tudi sodelovanja pri nekaterih drugih atentatih in roparskih podvigih.

■ Poljsko vrhovno sodišče je potrdilo prvostopenjsko razsodbo, s katero so v Torunu letos v februarju obsodili na zaporne kazni štiri funkcionarje poljskega notranjega ministrstva, ki so v oktobru 1984 neposredno ali posredno sodelovali pri umoru duhovnika Popieluszka. Proces je bil pri zaprtih vratih. Za pobudnika umora je tudi drugostopenjsko sodišče razglasilo polkovnika Pietruszka (ni bilo pričakovati, da bi se krivce iskalo kje višje, čeprav je jasno, da je prišla pobuda z vrha), materialni krivec pa ostaja kapetan Piotrowski, ki je obsojen na 25 let ječe.

Radikalna politična emigracija

V matični državi pa tudi v zamejstvu se mnogokrat razločuje politično emigracijo. Govori se o skupini, ki je uredila svoje odnose s SFR Jugoslavijo, potem o zmerni, mnogo pa tudi o radikalni emigraciji. Če se pa o ozremo na delovanje in mišljenje politične emigracije v obeh Amerikah in drugod po svetu, pa lahko ugotovimo sledeče:

a) Razlaga medvojnih dogodkov. Razčistilo se je dejstvo, da se je v osrednji Sloveniji v glavni meri bila težka borba med revolucijo in nasprotniki. Ni manjkalo borbe proti okupatorju, prav tako pa je nastop vaških straž in kasneje domobrancev z njih prisego, nadalje borba na strani sil osovine in prisega premočnih Gorenjcev, Stajercev in Primorcev bilo v glavnem sad prisile. Vsekakor pa je bila za celotno področje Slovenije še posebej v obdobju od septembra 1943 do junija 1945 revolucija dejstvo, vse ostalo je bilo le taktiziranje, vključno Narodna osvobodilna borba (NOB), saj je tudi ta, kadar ji je hodilo prav, sodelovala z okupatorjem.

b) Raziskavanje holocausta, tj. slovenskega rodomora, še posebej po uspehi revoluciji pobite slovenske opozicije. V teku 30 let, še predno si je Kocbek upal s to zadevo priti na dan, je emigracija napisala kup knjig in najmanj 20.000 strani člankov o tej največji tragediji v zgodovini našega naroda. Letos bo verjetno kot zadnje delo emigracije izšel celotni seznam žrtev vetrinske tragedije. Vse kaže, da bo sedaj domovina prevzela to vlogo razčiščenja, priznanja in obžalovanja.

■ V Moskvi se je sestal pod vodstvom novega generalnega tajnika Gorbačova plen centralnega komiteja sovjetske partije in razpravljalo o gospodarstvu, ki da potrebuje revolucionarnih sprememb tako v reorganizaciji vodenja planske politike kot tudi glede naložb. Gorbačov je poudaril, da je treba bolj paziti na kakovost izdelkov kot na njih množičnost. Treba bo izboljšati organizacijo in disciplino na delu, odpraviti zapravljanje in izgube, nehati s praznimi gesli, delo pa vzeti bolj zares. S temi smernicami naj bi se partija pripravila na svoji prihodnji kongres, ki bo 25. februarja 1986.

PRISPEVAJ VELIKODUŠNO ZA NOVO SLOVENSKO TELOVADNICO V GORICI! S TEM BOŠ PRIPOMOGEL, DA BO NAŠ MLADI ROD OSTAL SLOVENSKI.

■ V Buenos Airesu se je začel 22. aprila sodni proces proti voditeljem treh vojaških hunt, ki so si sledile od državnega udara v marcu 1976 do konca 1983. Pod obtožbo, da je bilo v tem obdobju na tisoče Argentinec nezakonito zaprtih, mučenih in ubitih brez sodnega procesa so bili postavljeni pred sodišče vojaški predsedniki generali Videla, Viola in Galtieri, trije admirali in trije poveljniki letalskih sil. Vendar se vlada predsednika Alfonsina skrbno pazi, da bi pri tem ne prizadela vojske kot ustanove. Sicer se lahko zgodi to, kar se je primerilo na Kubi ali v Nikaragvi, kjer je vojsko nadomestila partijska milica. S tem pa je bilo tudi konec zakonitosti.

c) Razlaga in tolmačenje politično gospodarskega poloma v domovini. Tu gre za povsem teoretsko razmišljanje in programiranje bodočega pluralizma v pravem pomenu besede.

Vse od zmage revolucije v letu 1945 politična emigracija ni napravila enega samega nasilnega dejanja. V premočnih polemikah in člankih se je celo dosledno držala umirjenega in dostojnega okvira. Osebnih zadev kot članstvo v Hitlerjevi mladini, nemški, italijanski vojski, direktorski Mercedesi z lastnimi šoferji, delikatne zadeve današnjega imenoslovja niso nikdar bile na široko obravnavane; pri političnih argumentih osebne slabosti niso igrale, povsem pravilno, bistvene vloge. Režim pa skuša še kar naprej ustvariti viš radikalne emigracije in svari pred povečavo z njo. Ta tabu pa je brezpredmeten, saj skrajne slovenske politične emigracije ni in je nikdar ni bilo.

P. U.

★
Dajte od svojega riža tistim, ki stradajo, dajte od svojega srca tistim, ki trpijo (kitajski pregovor).

Letošnji Praznik frtalje v Rupi

Vreme organizatorjem vsakoletnega Praznika frtalje v Rupi — pripravi ga pevski zbor Rupa-Peč — zelo pogosto ponagaja. Tudi letos je dan pred 25. aprilom slabo kazalo, toda na dan sv. Marka — zaščitnika rupenske cerkve — pa se je predstavil v sončni modrini in tak tudi ves dan ostal. Zato je bila tudi udeležba zelo velika.

Vsakogar, ki se je prireditve udeležil, je presenetil novi razširjeni prostor pod cerkvijo, ki je zaokrožena celota in nudi prostora vsem: tistim, ki prisostvujejo predstavi na odru, pa tistim, ki plešejo in še vsem drugim, ki se ustavijo ob stojnicah ali pa kramljajo ob frtalji, drugih dobrotah, in vinčku pri mizah.

Praznik je začel novoustanovljeni ansambl Adria iz Gorice, ki šteje devet članov s pesmijo »Rastejo v strni gori borje, nakar je napovedovalka Betka Maraž povedala uvodne misli in začela z napovedovanjem sporeda.

Slavnostni govornik je bil prof. Boris Pahor. Misli, ki jih je povedal, so bile jasne, nedvoumne, vredne premisleka. Po ugotovitvi, da je rododom pri primorskih Slovencih trajal dalj časa kot pri drugih manjšinah v času med obema zadnjima vojnima, da pa nobena od manjšin ni tako odločno šla v boj za samobitnost kot ravno naša se je govornik ustavil pri sedanjih razmerah in izrazil svojo zaskrbljenost glede naše prihodnosti. 55 let po streljanju bazoviških junakov, 30 let od Londonskega sporazuma, ki ga pa Italija ni nikdar ratificirala in deset let po Osimu, ki ga podpisniki bolj z besedami kot dejansko uveljavljata, se upravičeno sprašujemo, v čem smo napredno ravnali.

Odgovor je preprost: smo strankarsko razdeljeni, manjka nam enotnost. To je že pred 20 leti v svoji knjigi, ki bi zaslužila ponatis, poudaril Vekoslav Spanger z Opčin. Naš narod ne potrebuje samozvanih voditeljev in strankarske pripadnosti, temveč enotno hotenje. Prof. Pahor je nato ironiziral »pravljico« o mostu, ki naj bi ga predstavljala naša manjšina med Italijo in Jugoslavijo. Le kakšen most, če pa o naši skupnosti odločajo vodstva vseh državnih strank...

Radi se sklicujemo na svoje žrtve — in to upravičeno. Premalo pa se zavedamo odgovornosti do dediščine, ki so nam jo zapustili. Nehajmo govoriti o mednarodni vzajemnosti, raje poudarjamo pripadnost narodu in enotnost. Rasti moramo v različitosti. Celotno v Sev. Ameriki so se zavedali da »topilni lonec« — vsi naj bi postali Angloamerikanci —, ne bogati države in dajejo vedno več poudarka tudi drugim narodnostim. Zvestoba narodnemu in jezikovnemu izročilu je v soglasju s sedanjo usmerjenostjo družbe.

Slovenci v Italiji nismo nikak geto, tj. zaprt prostor, temveč smo narodna skupnost, ki sega od Trsta prek Trbiža in Koroške do Prekmurja. Vsak dan znova moramo posegati v dogajanje. Bomo znali to pokazati tudi na bližnjih volitvah? Proč z vdanim pričakovanjem! To bi bila usodna napaka. Okrepiti se moramo v smeri samostojnega političnega ukrepanja in temu načelu ostati zvesti. Prav zaradi te zvestobe se ponosno priključujemo vsem tistim, ki te dni proslavljajo 40 let zmage nad silo. Zadnja misel pa naj velja, kot pravi pisatelj, tistim, ki so odšli na konec sveta in se niso vrnili.

Prisotni so Pahorjev govor navdušeno sprejeli. Nato so si sledili še trije zbori. Otroški zbor »Kekec« iz Gorice je pod vodstvom prof. Franke Žgavec zapel štiri

pesmi. Na glasbilo je mlade pevce spremljala prof. Lojzka Bratuž. Zelo je ugajal mešani zbor PD Mačkolje iz istoimenskega kraja. Nastopil je prvič na Goriškem. Zadnja od petih pesmi je bila »Moja vas«, katere avtor je pevovalja Cveto Marc. Zadnji je nastopil moški zbor PD Skala iz Gabrij, ki ga vodi Antek Klančič. Zbor postaja uglašena enota in kaže napredek od nastopa do nastopa.

S tem je bil uradni del prireditve končan. Po nekaj premoru je nastopil ansambl Souvenir, ki je igral za vse tiste, ki so se želeli zavrteti. Vesela družabnost je trajala ob zvezdnatem nebu globoko v polnoč.

—jk

★
LETOŠNJE ŠMARNICE. V Katoliški knjigarni v Gorici so na voljo šmarnice za to leto 1985 »Po Marijinem vzoru«, posvečene duhovnim poklicem in naši poklicnosti.

Jurjevanje tržaških skavtov in skavtini

Jurjevanje je eden najvažnejših skavtskih praznikov. Po zimskem premoru se na tem prazniku spet zbere na odprtem vsa skavtska družina, da sprejme v svoje vrste vse novince, ki so se na to slovesnost pripravljali skozi vse leto.

Letošnje jurjevanje se je vršilo v Mačkoljah 21. aprila, ločeno za volčiče in verice ter izvidnike in vodnice.

Volčiči in verice, prisotnih jih je bilo 120, so se zbrali na župnijskem travniku, kjer je navadno Praznik češenj. Kot običajno smo srečanje začeli z mašo, ki jo je daroval g. Tone Bedenčič. Pri maši so vsi vzorno sodelovali s petjem.

Po maši je potekal obred obljub. Uvodni pozdrav je imela Nevja Zernjal, ki je tudi sprejemala obljube. Obljubilo je 45 volčičev in verice. Med drugim naj omenim, da so obljubili tudi volčiči in verice iz Boršta, Medje vasi, Sv. Križa in od Sv. Ivana, kjer delujejo komaj nastale skupine.

Popoldne je bila na programu velika skavtska igra. Volčiči in verice so morali slediti dobro označeni poti. Med potjo so se morali ustavljati pri postojankah in odgovarjati na vprašanja iz skavtizma, splošne kulture, orientacije, narave, zapeti pesmico. Na nekaterih drugih postojankah pa so morali opravljati naloge iz spretnosti, med drugim so postavljali tudi šotor. Med potjo so morali tudi skrbno opazovati naravo in iskati skrita pisma. Pot je vodila skozi njive, med ovčimi češnjami, odkoder je čudovit razgled na Osapsko dolino.

Ko so prihajale prve skupine na cilj, so se že zbirali starši. Do tabornega ognja se jih je v hrastovem gozdičku zbralo že veliko. Najmlajši skavti so se na taborni ogenj zelo temeljito pripravili. Vsaka skupina je organizirala skeč, vsi pa so vneto sodelovali pri petju in igrah.

Ob koncu je bila razglasitev rezultatov velike igre. Zmagale so Glasbene verice z Opčin. Ko smo se razhajali, smo si obljubili, da se ponovno srečamo na taborjenju, ki je višek skavtskega življenja. Zelo razveseljivo je dejstvo, da se je tako maše kot tabornega ognja udeležilo veliko število staršev.

Izvidniki in vodnice so se zbrali na travniku nedaleč od volčičev in veric.

vas lažnivo govorili. Veselite se, zakaj veliko je vaše plačilo v nebesih. Tako so namreč preganjali preroke, ki so bili pred vami« (Mt 5, 11-12).

X.

»Jezusa slečejo in mu ponudijo vina z žolcem mešanega.«

Tudi mene so slekli in mi dali piti podobnega vina.

Oprostili, pomilostili so me, toda — oblike, oziroma časti — mi niso vrnili. O, če bi z oprostivitvijo priznali: »Ni kriv!«, kako bi se sprostita moja duša! S kakšnim veseljem bi prijel za pluv in zaoral globoko brazdo na Gospodovi njivi, kjer pasem njegovo čredo. Tako pa mi sramota ječe obtežuje duha. Zdi se mi, da vidim pomilovalni zasmeh in slišim besede: »Bil si v ječi... Obsojen in pomilostčen... Kako to boli! Kako me ovira pri delu za božje kraljestvo... Življenje so mi pustili, a ubili so mi duševne zmožnosti. Kako naj delam in učim, če pa sme vsakdo s prstom pokazati name in reči: »Poglejte ga! Duhovnik, pa tak! Kdo naj ga posluša

in se ravna po njegovih naukih? Pred svojim pragom naj pomete; dokaže naj, da je bil po nedolžnem obsojen. To naj dokaže. Sicer pa so vsi enaki.«

Moj Gospod in moj Bog! Kako malo sem ti podoben! Ali so morda tebi rekli: »Ni kriv!«? Križali so te, dasi so vedeli, da si nedolžen. Tudi sodnik — Pilat — je bil prepričan o tvoji nedolžnosti, saj je rekel, da ne najde nobene krivde na tebi. In roke si je umil, v znamenje, da nisi kriv... In vendar se je vdal... Vdal se je postavil, ki ga ni vezala. Ustrašil se je krika: »Mi imamo Postavo. In po Postavi mora umreti!«

Gospod, daj mi moč, da se ne bom oziral na mnenje ljudi. Da se ne bom bal človeške, ampak božje sodbe.

XI.

»Na križ ga položijo, razpno roke, noge...«

Gospod, kdaj bo dovolj?

Satansko zviti človek me že dolgo preganja kot lovec divjad... Pogosto, prepo-
gosto se pojavi na pragu mojega doma in kot gospodar povabi: »Stopiva v pisar-

Tudi njihovo srečanje se je začelo z mašo, ki jo je daroval g. Zarko Škerlj. Skavti so sodelovali s petjem, prošnjami in duhovnimi mislimi. Maši je sledil obred obljub. Po pozdravnem govoru načelnika Marjana Jevnikarja, ki je poudaril vlogo skavta v današnji družbi, je obljubilo zvestobo Bogu, narodu in skavtskim načelom 36 mladih skavtov in skavtini, ki so se na ta svečani trenutek pripravljali pod vodstvom poštvalnih voditeljev.

Po krajšem premoru za kosilo, ki je bil tudi priložnost za sprostitev na travniku in za boljše medsebojno spoznavanje, so se skavti, razdeljeni na 13 skupin, podali na orientacijski pohod v bližnjo okolico. Med potjo so morali odgovarjati na vprašanja o Mačkoljah in skavtskih načelih. Za dober potek igre so skrbeli novinci roverji in novinke popotnice, ki so imeli tudi vlogo postojank. Tu so morali izvidniki in vodnice odgovarjati na vprašanja iz orientacije, opazovanja, prikazati skeč ali zapeti pesmico.

Igri je sledil taborni ogenj. Ob plamenih je nad 170 skavtov in skavtini uprizarjalo skeče in s petjem zabavalo sebe in goste, med drugimi tudi veliko staršev. Po nagrajevanju zmagovalcev orientacijskega pohoda (zmagala je skupina Jeleni-Bobri z Opčin) in pesmi slovesa, se je jurjevanje zaključilo.

Obe srečanja, tako za vejo najmlajših kot za izvidnike in vodnice, sta dobro uspeli. K temu je pripomoglo tudi izredno lepo vreme.

Zasajana Koala in Literarni Nosorog

Vprašanje o enotni delegaciji

Ko je vprašanje o globalni zaščiti slovenske narodne skupnosti v Italiji prišlo na dnevni red v parlamentu, se je začela sestajati enotna slovenska delegacija z namenom, da zasleduje razvoj tega vprašanja in pomaga do čim boljše rešitve. V delegaciji je tudi Svet slovenskih organizacij (SSO).

Toda že dvakrat smo zasledili, da pri nekaterih srečanjih v delegaciji ni bilo zastopnika SSO, tako da ni bila »enotna«, saj je manjkal važen član. Ali je to znanje, da v enotni delegaciji medsebojni odnosi niso razčiščeni?

in se ravna po njegovih naukih? Pred svojim pragom naj pomete; dokaže naj, da je bil po nedolžnem obsojen. To naj dokaže. Sicer pa so vsi enaki.«

Moj Gospod in moj Bog! Kako malo sem ti podoben! Ali so morda tebi rekli: »Ni kriv!«? Križali so te, dasi so vedeli, da si nedolžen. Tudi sodnik — Pilat — je bil prepričan o tvoji nedolžnosti, saj je rekel, da ne najde nobene krivde na tebi. In roke si je umil, v znamenje, da nisi kriv... In vendar se je vdal... Vdal se je postavil, ki ga ni vezala. Ustrašil se je krika: »Mi imamo Postavo. In po Postavi mora umreti!«

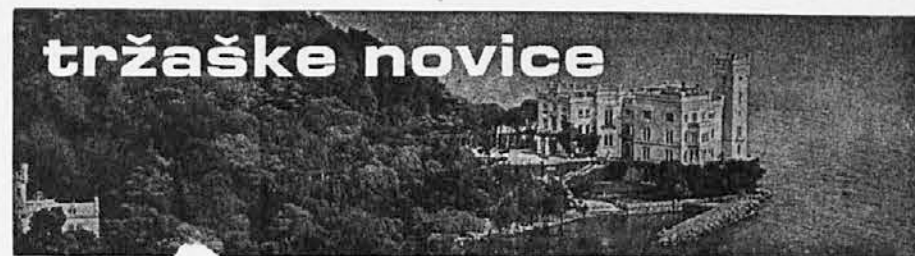
Gospod, daj mi moč, da se ne bom oziral na mnenje ljudi. Da se ne bom bal človeške, ampak božje sodbe.

XI.

»Na križ ga položijo, razpno roke, noge...«

Gospod, kdaj bo dovolj?

Satansko zviti človek me že dolgo preganja kot lovec divjad... Pogosto, prepo-
gosto se pojavi na pragu mojega doma in kot gospodar povabi: »Stopiva v pisar-

Odlični gostje pri Slovenski Vincencijevi konferenci

Nedelja 28. aprila je bil pomenljiv dan v življenju Slovenske Vincencijeve konference v Trstu. V gosteh so namreč imeli predsednika Generalnega mednarodnega sveta Vincencijevih konferenc iz Pariza Amina de Tarrazija, predsednika italijanskega narodnega sveta dr. Barberisa iz Turina in podpredsednico prof. Olgo Fornaci. V Trst so prišli, da bi uredili odnos slovenske Vincencijeve konference do italijanskih Vincencijevih konferenc. Po 40 letih, kar obstajajo slov. Vincencijeve konference v Trstu in Gorici, namreč ti odnosi niso še razčiščeni.

Gostje so prišli v Trst že v soboto popoldne ter se srečali z voditelji italijanskih Vincencijevih konferenc v Trstu. V

nedeljo zjutraj so skupno s slovenskimi bili v avdienci pri škofu Bellomiju. Ob 10. uri pa je bilo v hiši šolskih sester pri Sv. Ivanu srečanje z vodstvom slov. Vincencijevih konferenc. Prišli so tudi goriški zastopniki. Najprej je bila sv. maša, ki jo je daroval škof vikar dr. L. Škerl. Pri maši so se brala berila in prošnje v treh jezikih: slovenščini, italijanščini in francoščini. Po maši je sledila izmenjava izkušenj tako s slovenske strani kot s strani gostov. Razgovor je bil odkrit in prijateljski. Občutiti je pa bilo začudenje gostov, da se odnosi s sorodno italijansko organizacijo ne morejo urediti na podlagi enakopravnosti in bratskega sožitja. Po skupnem kosilu so se gostje poslovili v upanju, da se bo zadeva samostojnosti slovenskih Vincencijevih konferenc zadovoljivo uredila.

Po odhodu gostov se je srečanje nadaljevalo z razgovorom o prihodnji koloniji, ki jo bo Vincencijeva konferenca imela v Comegliansu v dveh izmenah, prva od 5. do 27. julija, druga od 27. julija do 22. avgusta. Vpisovanje v to kolonijo je že odprto po vseh naših šolah.

Radio »Nuova Trieste«

V ponedeljek 29. aprila je začela z rednimi oddajami nova tržaška radijska postaja »Nuova Trieste«. Nova postaja, ki je sad truda tržaškega škofo in raznih sodelavcev — duhovnikov in laikov —, hoče prinašati med ljudi katoliško besedo, služiti širjenju in utrjevanju krščanskega življenja ter rasti krščanske zavesti v javnosti in v privatnem zadrževanju.

Odgovorni urednik postaje je prof. Egidio Zusi, ki si je že preskrbel skupino ljudi, ki bodo sodelovali brezplačno. Radio oddaja vsak dan, razen ob nedeljah, za sedaj dve uri zjutraj in dve popoldne. Nahaja se v ul. Vasari 1.

Tudi Slovenci bomo imeli na voljo nekaj ur, seveda če bo zadostno število ljudi za sodelovanje.

Izvedba predvidenih načrtov je zelo zahtevna in zato želimo novemu podvigu dobrih in zlasti trajnih uspehov.

Občni zbor Hranilnice in posojilnice na Opčinah

V nedeljo 21. aprila je bil v Prosvetnem domu na Opčinah redni letni občni zbor tamkajšnje Hranilnice in posojilnice. Na dnevnem redu sta bili najprej poročili upravnega sveta in nadzornega odbora, čemur je sledila razprava o poslovnem obračunu za leto 1984 in o poročilih.

Aktiva v premoženjskem stanju znašajo skoraj 200 milijard lir in prav toliko pasiva s poslovnim prebitkom skoraj milijarde in pol lir.

Med ostalimi točkami dnevnega reda naj omenimo, da so člani sprejeli na znanje, da se je ozemeljska pristojnost HPO razširila tudi na miljsko občino. Udeležence je tudi zelo razveselila uradna novica, da je HPO kupila lepo in veliko hišo ter zemljišče v središču Opčin, kjer bo v bližnji bodočnosti zrastel njen novi sedež. Razvoj tega denarnega zavoda v zadnjih letih kaže, da je sedanji sedež občutno premajhen.

Pri volitvah so bili potrjeni vsi štirje dosedajni upravitelji, katerim je letos potekel triletni mandat. Izvoljen je bil tudi nadomestni član nadzornega odbora.

»Vselej sem molče ubogal, saj sem vedel, kaj hoče. In ko sva bila sama, je pričel s tistim zvinitim, prefinjenim zasliševanjem, ki mi je žrlo živce in potrpežljivost. Ta človek je mesece in mesece po pomilostitvi visel nad mano kakor mora, vedno z istimi ironičnimi vprašanji: »Pomilostili so vas... Seveda, duhovnik ste... Ja, ja! Zato so sodniki zadevo pomelkali in potlačili. Kako bi namreč zgedalo, če... No ja, saj veste, kaj hočem reči... Molčite? Krivde niste hoteli priznati, ker...«

»Ker tega nisem storil,« sem kolikor mogoče mirno odgovoril, »kakor vselej, ko me je mučil. On pa ni odnehal... Ponovno se je vračal in drezal v odprto rano.

»Pa ste le krivi... In kot duhovnik, bi morali priznati svojo krivdo. Ne sliši se preveč lepo, če se duhovnik izmika, če ta ji in laže, se pravi: če ne govori resnice.« Tisti dan pa je bilo moje potrpežljivosti konec.

»Nehajte!« sem zavpil. »S kakšno pravico me že mesece mučite z vašim zasliševanjem? Obsodili so me za krivega. Po-

Praznovanje SSk v Mavhinjah

V nedeljo 28. aprila je bila v Mavhinjah desetletnica deželne Slovenske skupnosti. V maju 1975 je prišlo namreč do prvega deželnega kongresa SSk in tako je stranka sklenila praznovati ta jubilej še pred majskimi volitvami.

Kljub zelo slabemu vremenu se je zbralo lepo število ljudi, čeprav ni bilo mogoče izvesti programa na odprtem, kot je bilo mišljeno. Na sporedu so bili govori, glasbene in pevske točke. Prijetno so nastopili Fantje izpod Grmade z močnimi skladbami in harmoniko, nabrežinska godba pa je vsemu dala mogočen budniški ton.

Kot govorniki so nastopili deželni predsednik Rafko Dolhar, deželni tajnik Andrej Bratuž in nosilec občinske liste SSk v občini Devin-Nabrežina Bojan Brezigar. Vsi so poudarili veliki pomen te obletnice in 40-letnice osvoboditve.

Sožalje

Učenci, učiteljice in starši osnovnih šol P. Tomažič - Trebče in A. Gradnik - Repentabor izražajo iskreno sožalje šolski sestri Imeldi - Mariji Alberti Stor ob izgubi drage mame.

Moja življenjska odločitev

Ko so zvedeli za mojo odločitev, so mnogi ostali začudeni in presenečeni. Zato se ne čudim, da me je toliko ljudi vprašalo, zakaj tako početje. Ne takrat ne danes ne znam odgovoriti, čeprav samemu sebi lahko odgovorim brez težav. Glas, ki te kliče v tako službo, je tako intimen in neslišen v tvoji okolici, da ga lahko razume le notranost vsakega posameznika.

Nikoli ne bom pozabil nasveta, ki so mi ga dali, naj nikakor preveč ne omenjam svoje želje postati duhovnik. Pametno je povedal, kdor mi je to svetoval, ker je očitno tudi sam bil prepričan, da kliče Bog vsakega posameznika, na določen način, ga ne sili, ga pa goreče vabi.

Tako sem v svojih otroških sanjah in mladostniškem valovanju vedno nosil v srcu željo, ki se je po z leti spremenila iz moje v Kristusovo željo. Ni datuma, ko sem mu rekel da, ker gre tu za obdobje, za dozorevanje samega sebe in lastnega poklica. Res sem marsikdaj tudi pozabil, da sem nekoč želel postati njegov učenec, vendar sem vedno bolj prepričan, da so moja molitev in prošnje mnogih pomagale, da sem po končani gimnaziji rekel »da« njemu in ljudem.

Leta ministriranja in pomoči v domači župniji so nedvomno vplivala na moje današnje stanje, tako da sem bil vedno bolj prepričan o svoji odločitvi, kolikor o njej lahko govorimo že v zelo zgodnjih letih. Čas je prinesel svoje, da se pravzaprav nisem zavedel, kdaj me je kdo poklical; je kot duh, ki veje v tebi in te tako prevzema, da postane tvoja odločitev, in to pozitivna, skoro neizbežna.

Vsakomur, ki čuti v sebi poklic, bi svetoval, naj se o njem pogovori najprej s samim seboj in naj nikoli ne dopusti, da bi Kristusov glas šel od njega. Če je Kristus prišel v njegovo notranjost, potem ima z njim gotovo posebne načrte in če je Kristus izbral, je to najboljša izbira za izvoljenega.

Mnogi so me že vprašali in mnogi me še bodo, zakaj si si izbral prav to? Prav v tem je posebnost, da ne vem odgovora, zakaj sem bil izbran prav v to in za to.

Karel Bolčina

Duhovnikova pot

IX.

»Kaj sem ti storil? Zdaj povej, o ljudstvo moje.«

Gospod, ali smem tudi jaz tako vprašati?

Strt in brez moči ležim pod križem, ker se ne morem braniti.

Kaj sem storil, da me preganjajo in grozijo z ječo in obsodbo? S čim sem si to zaslužil? Moja duša vpije k tebi, Gospod, in išče pravico... Priznam. Grešnik sem, toda tega, česar me dolže, nisem storil.

Preganjanje, ječa, obsodba.

Težko je prenašati krivico, Gospod, in vse v meni vpije in se krivici upira. Vsa moja bit vprašuje: »Zakaj, Gospod, zakaj?«

»Če so mene preganjali, bodo tudi vas...« V samotni ječi so mi bile te besede v veliko tolažbo. In spomnil sem se blagra, ki pravi: »Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene preganjali in vse hudo zoper

milostili so me in oprostili ječe. Takrat sem doživel moralno smrt, ki je dostikrat hujša od prave smrti!«

»Če bi se pred sodniki ne izmikal...«

»Pred sodniki sem govoril resnico! Zato mi dajte mir!« sem spet zavpil.

»Počasi, prosim. Ne razburjajte se, zakaj jaz hočem priti stvari do dna.«

»Nehajte!« sem zarjul, blede od jeze. »Pojdite! In ne pridite mi več pred oči, sicer vas prekolnem! In vi, vi nimate niti pojma, kakšne so posledice, če duhovnik — kot božji služabnik — nekoga prekolne.«

Ves zmeden me je pogledal, pozdravil in odšel.

Ni se več vrnil.

Od takrat sem imel mir.

Zdaj stojim pred teboj, Gospod... Poglej me! V nenehni muki in jezi se nisem mogel več premagovati in sem zrohel... Kako ves drugačen sem, ko stojim pred teboj, ki si s križja prošil: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« Odpusti tudi meni, in usmili se me, Gospod! (se nadaljuje)

Kandidatna lista SSK za občinski svet v Gorici

1. Bratuž Andrej
2. Frandolič Renco
3. Jarc Milan
4. Paulin Damjan
5. Spacapan Mirko
6. Bednarik Marjan, 7. Bensa Silvan, 8. Bizaj Franc, 9. Brajnik Marko, 10. Bratuž Lojzka, 11. Brešan Vladimir, 12. Breščak Marjan, 13. Cotic Robert, 14. Cotic Stefan, 15. Gradnik Gradimir, 16. Hlede Viljem, 17. Kerpan Lucijan, 18. Klanjšček Niko, 19. Klanjšček Zdravko, 20. Koršič Ciril, 21. Koršič Cotar Marilka, 22. Košič Aleksander, 23. Leban Mauro, 24. Makuc Andrej, 25. Marušič David, 26. Mučič Jordan, 27. Mučič Mario, 28. Pavio Lucijan, 29. Piščanc Zora, 30. Podveršič Franc, 31. Prašnik Viktor, 32. Radinja Silvan, 33. Rustja Barbara, 34. Sirk Albin, 35. Spacapan Bernard, 36. Spacapan Bogomir, 37. Tabaj Božidar, 38. Terpin Ciril, 39. Valentinčič Ivan, 40. Zgavec Franka.

Volilni shodi Slovenske skupnosti

Sobota 4. maja: ob 20.30 predstavitev kandidatov in programa v Palace Hotelu v Gorici.

Nedelja 5. maja: ob 10.30 v Steverjanu na trgu pred cerkvijo; ob 11.30 na Jazbinah pred cerkvijo.

Torek 7. maja: ob 20.30 v Pevni pred spomenikom, ob 21. uri v Št mavru pred cerkvijo.

Sreda 8. maja: ob 20.30 v Podgori pred šolo, ob 21. uri v Štandrežu na glavnem trgu.

Cetrtek 9. maja: ob 20. uri v Rupi pri vodnjaku, ob 20.30 na Peči pred spomenikom, ob 21. uri v Sovodnjah pred spomenikom, ob 21.30 na Vrhu pred gostilno Devetak.

Petek 10. maja: ob 20. uri v Dolu pri spomeniku, ob 20.30 v Jamljah pred spomenikom, ob 21. uri v Doberdobi pri gostilni pri Andreju.

Katoliško tiskovno društvo

Ni bilo še priložnosti, da bi kaj povedali o Katoliškem tiskovnem društvu v Gorici. Ker je to imelo v ponedeljek 22. aprila svoj občni zbor, je čas, da to našo ustanovo vsaj kratko predstavimo.

Katoliški tiskovno društvo (KTD) je bilo ustanovljeno leta 1908. Tega leta je namreč bil prvi občni zbor v Gorici. Prvi predsednik je bil dr. Josip Srebrnič, poznejši škof na Krku, podpredsednik pa prof. Josip Ujčić, poznejši nadškof v Beogradu. Namen društva je bil izdajati dobre knjige in pospeševati dober tisk.

Po prvi svetovni vojni so društvo leta 1919 obnovili in dosegli tudi priznanje novih državnih oblasti. Društvo je nato redno delovalo. Ustanovili so lastno tiskarno na Placuti in odprli lastno Katoliško knjigarno. Vse to je trajalo, dokler niso fašistične oblasti zatrle vseh slovenskih ustanov. Od 1931 je KTD formalno še vedno obstajalo, toda njegovo delovanje je bilo zelo omejeno.

Po drugi svetovni vojni so društvo obnovili, vendar bolj formalno kot dejansko. Zaradi državne meje je namreč večji del članov ostal v Jugoslaviji. Ko se je ta zadeva uredila, je leta 1960 KTD pod predstvom msgr. Alojzija Novaka polno začelo živeti z rednimi sejmami odbora in občnimi zbori. Pod svoje pokroviteljstvo je poлагoma sprejelo razne naše ustanove: Katoliški glas, Pastirčka, Katoliški dom. Temu društvu se je formalno pridružila tudi Gor. Mohorjeva družba. V lasti ima tudi kočvo sv. Jožefa v Zabnicah in sedaj še novo telovadnico, ki je v gradnji ter stavbo, v kateri je Katoliška knjigarna. Od leta 1960 se je torej razrastlo v pomembno kulturno in gospodarsko ustanovo na Goriškem.

V upravnem odboru, izvoljenem na zadnjem občnem zboru, so: prof. Drago Butkovič, predsednik, msgr. Oskar Simčič, podpredsednik, dr. Kazimir Humar, tajnik, Ciril Koršič, gospodar, in Ciril Terpin, odbornik, in nadzorstvo pa: g. Anton Lazar, g. Marjan Komjanc in dr. L. Barbusco, komercialist. Ti bodo skupaj s številnimi drugimi v naslednjih treh letih vodili to našo važno ustanovo.

Gostovanje zbora z Laškega v Milanu

Enkrat mesečno opravi v Milanu sv. mašo za tamkajšnje Slovence msgr. dr. Oskar Simčič iz Gorice. Večkrat gre z njim na pot tudi kak zbor z Goriškega.

Tako je v nedeljo 21. aprila nastopil pri slovenski maši ženski pevski zbor z Laškega.

Člani zbora so se med potjo v Milan ustavili v svetovno znani kartuziji v Paviji, ki se ponša s čudovito cerkvijo, stoletnim delom kartuzijskih menihov in renesančnih umetnikov.

V Milanu si je skupina najprej ogledala središče mesta, nato pa se podala v cerkev sv. Tomaža, kjer je zbor pel pri slovenski maši ob orgelski spremljavi Hilarija Lavrenčiča. Milanski rojaki so jih pri srčno sprejeli in položili v srečanje vso človeško toplino. Poln najlepših vtisov se je zbor vrnil domov na Laško, da nadaljuje z delom za versko in narodno osveščanje naših rojakov, ki tam živijo. - K.M.

Espomego '85

V soboto 27. aprila je bil odprt 15. mednarodni vzorčni sejem v Gorici, ki bo trajal do nedelje 5. maja vključno. Sejem je odprt ob delavnikih od 15. do 21. ure, v nedeljo in predprazničnem dnevu pa od 10. do 22. ure.

DAROV

Za Katoliški glas: Joseph Batič, USA 16.000; Alojz Kovic, Peč 4.000; N. N., Ronke 5.000; Antonija Hribnik 10.000; Remigij Ciglič 10.000 lir.

Ob 40-letnici deportacije svojega moža neznano kam: Marica Cargo iz Gorice za cerkev sv. Ivana, za Zavod sv. Družine, za Alojzijevešče, za misijone in za Katoliški glas po 20.000 lir.

Za novo telovadnico v Gorici: N. N. 10.000 lir.

Za kapelico v Cerovljah: cerkvene pevke v spomin na pok. Vido Urdih-Legiša, sestro pevke Eme 65.000; udeleženci romanja v Strunjan 40.000 lir.

Za župnijsko dvorano v Nabrežini: nabirka 4. nedelje v aprilu 125.850; I. Lupinc 45.000; V. Godnič 50.000; Pertot 40.000; N. N., Doberdob 50.000; Košir 30.000; Cermelj 10.000; Vidmar 10.000; Marc 10.000; Caharija 10.000; Oberdank 10.000; M. 10.000; Marizza 10.000; Stepančič 10.000; Pertot 10.000; Ušaj 5.000; G. J. 5.000; Grobiša 5.000; M. 5.000; Pertot 5.000 lir.

Za Skupnost Družina Opčine: družina Zachet 50.000; Ema Kralj, Trebče v spomin na Alberta Kralj in Gizelo Vidau 20.000; N. N. namesto cvetja na grob Justine Milič 10.000; Kristina Kale namesto cvetja na grob Avgusta Beneton 10.000; ga. Spagnioleto 10.000; mehanična delavnica Mocor 16.000; Lilijana Codrini 5.000; ga. Marija, Opčine 5.000 lir.

Za sklad Mitja Čuk: Ladi, Ivan, Dragica, Anica, Gabrijela in Sonja ob drugi obletnici smrti meume Marije 120.000; ravnatelj, učno in neučno osebe srednje šole »I. Cankar« 155.000; družina Majovski v spomin na Milkovega očeta Dušana Bufona 50.000; družina v spomin na Stanislava Košuta 50.000; zbrana skupina žensk z Opčin ob prazniku 8. marca v društveni gostilni 67.000; Karla, Vera in Karmela namesto cvetja na grob svaka in strica Danila Ferluge 25.000; N. Ferluga v spomin na Tamaro Frančeskin 15.000; družina Ferluga ob spominu na dragega moža in očeta Silvija 20.000; Alma in Pina v spomin na Franco Piščanc 10.000; družina ob drugi obletnici smrti Karla Gombača 20.000; žena Kristina in hči Majda ob obletnici smrti Rudija Mahniča 20.000; Vlasta z možem v spomin na teto Marijo Kadekovo 10.000; Želka od Banov ob praznovanju 8. marca 5.000; Olimpija Susi 20.000; uslužbenici občine Dolina v spomin na očeta Marize Kobec 50.000 lir.

Za cerkev na Opčinah: sosedje v spomin na Romana Škerlavaj 160.000; v spomin istega Marija Dolenc 10.000, Silvo in Marta Malalan pa namesto svetja na njegov grob 20.000; prijateljice v spomin na Heleno Škerlavaj 50.000, Rudi in Danica Dolenc pa 20.000; družina Vremec v spomin na moža in očeta Alberta ob sedmi obletnici smrti 50.000; sin Maks z družino v spomin na Martina Martinz 50.000; v spomin istega Irma Škabar-Kraus z družino 50.000; Tončka Čuk Sosič 40.000; Ivan-ka Fatur-Malalan v spomin na moža Celestina ob četrti obletnici smrti 30.000; Marija Mahnič-Coccoli v spomin na moža Cesara ob obletnici smrti 20.000; Jolanda Sosič-Malalan ob tretji obletnici smrti moža Milana 10.000 lir.

Za odsek Slov. Vinc. konf. pri Sv. Ivanu v Trstu: Pavlina Adami in Gianna Adami vd. Ostrouška v spomin na Pavlo Čehovin vd. Levak 25.000 lir.

Oprostitev tajnika Mladinske sekcije SSK Renca Frandoliča

V ponedeljek 22. aprila se je na praturi v Trziču zaključila sodna obravnava proti tajniku Mladinske sekcije SSK Rencu Frandoliču, ki je bil, na pobudo doberdobske občine in formalni prijavi tamkajšnjih orožnikov, obtožen lepljenja volilnih plakatov na nedovoljenih mestih.

V času volilne propagande za deželne volitve leta 1983 je Mladinska sekcija SSK priredila v Steverjanu Tabor zamejske mladine. Plakat zanj je imel poleg natisnjenega programa še znak SSK (lipovo vejico), ki pa ni bil povsem enak tistemu na volilnicah (manjkal je namreč napis »Unione Slovena«). Plakate je Frandolič razobesil po nekaterih gostilnah in trgovinah v Doberdobi. Očitno je koga na občini, ki mu je bila izdala dovoljenje in tudi potrební žig, znak SSK zbodel v oči, saj smo bili v času volilne kampanje. Dal je informirati prefekturo, ki je nato poskrbela, da so orožniki iz Doberdoba naredili preiskavo, zaplenili plakate in prijavili Frandoliča.

Sodna obravnava, ki se je odvijala v treh avdiencah, se je zaključila z oprostitvijo zaradi pomanjkanja dokazov. R. Frandolič, ki ga je branil mladi odvetnik Catterini iz Trziča, je priznal, da je sam razobesil plakate, dodal pa je tudi, da njihova vsebina sploh ni bila propagandnega značaja. To tezo je zagovarjal tudi odv. Catterini, ki je dejal, da bi morale, v primeru Frandoličeve obsodbe, biti objavljene vse stranke, ki organizirajo kaktero koli prireditve (Praznik Prijateljstva - Festa dell'Amicizia, Praznik »Unità« - Festa dell'Unità itd.) v času volilne propagande, če na njih govorijo kandidati kot se je zgodilo za Tomaža Simčiča, ki je takrat govoril na okrogli mizi v Steverjanu o sodelovanju med zamejskimi Slovenci, kar pa nikakor ni imelo volilno-propagandnega značaja.

Kakor so potrdile tudi priče (Damjan Terpin in Tomaž Simčič), ni šlo pri omejenih okroglih mizi za nikakršno volilno propagando. Sodnik torej ni mogel dokazati propagandnega značaja plakata in prireditve same ter je Frandoliča oprostil.

Mladi pri Slovenski skupnosti pa si postavljamo vprašanje, če so sploh vsi (tu mislimo na doberdobsko občinsko upravo) pripravljeni na enotnost, ki jo na vse grlo razglajajo, ali pa je to je geslo, ki nima resne podlage zaradi prevelike navezanosti na ideologijo in disciplino italijanskih strank, po katerih smo Slovenci žal razdeljeni. (dt)

Doberdobci v Althofenu

V soboto 27. in nedeljo 28. aprila je cerkveni mešani pevski zbor iz Doberdoba gostoval v Althofenu na vzhodnem Koroškem in tako vrnil obisk, ki so ga koroški pevci leta 1983 opravili v Doberdobi. Obisk je zelo lepo uspel. Zaradi pomanjkanja prostora objavimo poročilo prihodnjici.

Vsredržavno srečanje krvodajalcev

Nad 4.000 krvodajalcev iz raznih krajev Italije se je v nedeljo 28. aprila zbralo na svojem četrtem vsredržavnem srečanju, ki ga je na pobudo državnega združenja F.I.D.A.S. pripravilo goriško pokrajinsko združenje.

Udeleženci so se zbrali v Spominskem parku in nato po položitvi vencev v sprevo odšli na Travniki, kjer so prisostvovali sv. maši, ki jo je opravil goriški nadškof, pel pa je mešani zbor od Sv. Ignacija pod vodstvom prof. S. Jericija. Po verskem obredu so pozdravili pokrajinski in državni predsednik Združenja krvodajalcev, predstavnik deželne vlade in goriški župan. Po izvedenem programu je bilo kosilo v telovadnici Unione ginnastica goriziana za dva tisoč prijavljenih.

Na tem srečanju so sodelovale folklorne skupine iz Koprivnega, Ločnika in Gorice ter godbe na pihala iz Trziča, Mariana in Vileša. Slednjo sestavljajo izključno krvodajalci in njihovi družinski člani.

Vsaka krvodajalska skupina je poslala na srečanje določeno število članov, tako tudi sovođenjska z 12 osebami; med njimi je bilo pet žensk. Za vloženi trud se jim odbor toplo zahvaljuje. Sovodenjski odsek je bil prisoten tudi s svojim praporom, iz Slovenije pa sta prišli delegaciji Rdečega križa iz Ajdovščine in Škofje Loke.

Po končani prireditvi je bilo za slovenske udeležence kosilo v Kulturnem domu »A. Budale« v Štandrežu. Pripravili so ga člani sekcije iz Sovodenj. Po kosilu se je ta odbor zahvalil delegacijama iz Slovenije, da sta se odzvali kljub slabemu vremenu in tako prispevali k poglavitni medsebojnih človeških odnosov. Tajništvo sekcije se tudi zahvaljuje članom za požrtvovalnost, ki so jo pokazali na goriški manifestaciji, vodstvu KD »O. Župančič« pa za prostor v domu. - Remo Devetak

Vpisovanje za letovanje otrok v počitniške kolonije

Slovenska Vincencijeva konferenca bo tudi letos organizirala letovanje otrok v hribih za otroke od 5. do 13. leta starosti (zadnji letnik otroških vrtcev, vsi letniki osnovnih šol, vsi razredi nižje sred. šole).

Otroci bodo letovali v dveh izmenah: prva meseca julija (pretežno za dečke), druga pa meseca avgusta (pretežno za deklice). Letovanje bo v kraju Comeglians v Karniji.

V šolah goriške občine naj se otroci vpišejo pri svojih učiteljih. Šole bodo dobile od občine formularje, ki jih bodo učitelji razdelili otrokom. Lahko pa se vpišejo tudi v občinskem uradu v ul. Baia-monti (Ufficio Assistenti Sociali). Dijaki nižje srednje šole morejo dobiti formularje tudi v šolskem tajnistvu.

V podeželskih občinah (Doberdob, Sovodnje, Steverjan, Krmin, Ronke itd.) se morejo otroci vpisati ali pri svojih učiteljih ali pa naj se starši zglasijo kar direktno v pristojnem uradu svoje občine za vpis v kolonijo. V prošnji naj navedejo, da želijo iti v slovensko kolonijo, ki jo organizira Slovenska Vincencijeva konferenca.

V slovensko kolonijo se je mogoče vpisati tudi v Katoliški knjigarni v Gorici (Travniki 25, tel. 84407). Tam posredujejo tudi vse informacije in navodila.

OBVESTILA

Birma za slovensko mladino v Gorici bo v cerkvi sv. Ivana v nedeljo 5. maja ob 16. uri.

Redna seja ZSKP bo v ponedeljek 6. maja ob 20.30 v Katoliškem domu v Gorici.

Kulturni večer v Ronkah bo v sredo 8. maja ob 20.30. V stranskem prostoru cerkve sv. Lovrenca v Ronkah bo filmski amater dr. Sergij Cesar iz Trsta predvajal kratkometražne filme. Večer prireja ženski pevski zbor z Laškega.

V Bazovici bo v nedeljo 5. maja ob 17. uri tržaški škof Bellomi podelil birmo 21 otrokom.

Maša za edinost bo v Trstu v Marijinem domu, ul. Risorta 3 v ponedeljek 6. maja ob 17.30.

V Društvu slov. izobražencev v Trstu, ul. Donizetti 3 bo v ponedeljek 6. maja ob 20.30 govoril dr. Anton Stres na temo »Ali ljubezen premaga strah«.

DAROV

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: Pini, Boži in Marta v spomin na Stefanijo Pahor vd. Sola 30.000 lir.

Za cerkev na Ferlugh: Anica Udovič v spomin na dragega Danila Ferluga 10.000; Dalka Černe v spomin na moža Albina 5.000 lir.

Za misijonarja Stanta: družina in nečaki Stanič iz Ronk namesto cvetja na grob Cecilije Peric vd. Stanič 70.000 lir.

Za lačne po svetu: Tončka Sosič, Opčine 30.000; Ana Ferluga 50.000; Gabrijela Zavadlav v spomin Avrelije Mihelič 10.000; N. N., Rupa 100.000; N. N., Rupa 50.000 lir.

Za misijon p. V. Kosa: Tončka Sosič 30.000; N. N., Opčine 20.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 350 lir, k temu dodati 18 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Do konca maja poteka v Katoliški knjigarni v Gorici razprodaja starega blaga. Predvsem so na voljo star papir, svinčniki, pisalni pripomočki, nabožni predmeti, slike ipd. Informacije tel. 84407.

Katoliška knjigarna

- Knjige
- Šolske potrebščine
- Nabožni predmeti

GORICA
Travniki, 25
Tel. 84407

Sporod od 5. do 11. maja 1985

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 10.30 Mladinski oder: »Max 14«. 11.45 Vera in naš čas. 12.00 Kmetijski tednik. 14.10 Nediški zvon. 15.00 Sport in glasba ter prenosi z naših prireditev.

Ponedeljek: 8.10 Nediški zvon. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.30 Beležka. 12.00 Smer: slovenske gore. 12.45 Deželna volilna tribuna. 13.20 Primorska poje. 14.10 Otroški kotichek: »Ciciban, na dan, na plan!« 15.00 Iz šolskega sveta. 16.00 Iz zakladnice pripovedništva. 17.10 Pianist M. Gon. 18.00 Kmetijski tednik.

Torek: Med Brdi in Jadranom. 10.20 Koncertni in operni spored. 11.30 Beležka. 12.00 Proti filmskemu ustvarjanju. 12.45 Deželna volilna tribuna. 14.10 Povejmo v živo. 15.00 Mladi mladim. 16.00 Raziskovalno delo: Dolina '84. 17.10 Pianist M. Gon. 18.00 J. Lukeš: »Zgodilo se je v operi«. Radijska igra.

Sreda: 8.10 Gospodarska problematika. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.00 Oddaja za 1. stopnjo osnovne šole. 11.30 Beležka. 12.00 Liki iz naše preteklosti. 12.45 Deželna volilna tribuna. 13.20 Primorska poje. 14.10 Povejmo v živo. 15.00 Kocka na kocko. 16.00 Od Milj do Devina. 17.10 Skladatelj Vilko Ukmar. 18.00 V katero mitologijo je pogledal Jules Verne?

Cetrtek: 8.10 Od Milj do Devina. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.00 Oddaja za 2. stopnjo osnovne šole. 11.30 Beležka. 12.00 Sestanek ob dvanajstih. 12.45 Deželna volilna tribuna. 14.10 Povejmo v živo. 16.00 Na goriškem valu. 17.10 Naša pesem 1984. 18.00 Četrtekova srečanja.

Petek: 8.10 Na goriškem valu. 10.10 Koncertni in operni spored. 11.00 Oddaja za srednjo šolo. 11.30 Beležka. 12.00 Po poteh kralja Lulvika II. 12.45 Deželna volilna tribuna. 13.20 Mlad. pevski festival v Celju. 14.10 Povejmo v živo. 15.00 V svetu filma. 16.00 Iz zakladnice pripovedništva. 17.10 Nabožna glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 10.10 Komorni orkester RTV Ljubljana. 11.30 Beležka. 12.00 Glasnik Kanalske doline. 14.10 Otroški kotichek: »P.I. Čajkovski«. 16.00 Človek v sodobnem svetu. 17.10 Mladi izvajalci. 18.00 Ivan Cankar: »Lepa naša domovina«.

8. maja 1976 — 8. maja 1985

JOZICA LASIČ-ČEFARIN

Gospod Jezus, daj, da bo imela moja mladost po vseh gorskih stezah Tebe za druga svoje neprestane poti navzgor, da bo križ ob poti kakor srečanje s prijateljem, tako boji vedno. Amen.

(Iz njenega skavtskega dnevnika)

Starši in sestra z družino